

den efter 3 Aars Forløb, medens Fristerne nu er henholdsvis 3 og 5 Aar. Endvidere kan Separation gives paa Grund af Bigami og naturligtvis paa Grund af Ægteskabsbrud. Men der gælder nu den Regel, at naar begge Ægtefæller hver for sig har gjort sig skyldig i Ægteskabsbrud, kan Ægteskabet ikke forlanges ophævet. Dette synes urimeligt, da Ægteskabet jo er saa meget mere ødelagt. Denne dobbelte Brøde medfører derfor ikke efter Forslaget den Virkning, at Ægteskabet ikke skal kunne ophæves ved Skilsmisse; derimod faar Forholdet Indflydelse paa de Vilkaar, paa hvilke Skilsmissen gives. Desuden er det Skilsmissegrund at udsætte Ægtefællen for venerisk Smitte ved kønslig Omgang, og efter svensk Mønster er det endvidere Skilsmissegrund, naar den ene Ægtefælle stræber den anden efter Livet. Dernæst skal Frihedsstraf paa mindst 2 Aar — nu 3 Aars Strafarbejde — være Skilsmissegrund for den uskyldige Ægtefælle. Endvidere gives der Ret til Skilsmisse, naar den ene Ægtefælle bliver sindssyg; men der foreskrives dog i Forslaget, at der skal være forløbet 3 Aar under Sindssygen, medens Regelen nu er den, at der ikke skal være nogen rimelig Udsigt til Helbredelse.

Som oftest vil der som Grundlag for Skilsmissebegæring foreligge en Tvist af retslig Art mellem Ægtefællerne; det er derfor naturligt, at som Regel Spørgsmaalet om, hvorvidt en Separation skal kunne gives eller ej, afgøres af Domstolene, idet det er det moderne Synspunkt, at Retstvistigheder skal afgøres af Domstolene. Men hvor Myndighedens Virksomhed indskrænker sig til en ren Indregistrering af Parternes Beslutning, nemlig hvor der er Enighed om Separation, eller hvor Skilsmisse meddeles efter forudgaaende Separation, og det kun skal kontrolleres, at en vis Frist er forløbet, foreslaas, at den administrative Myndighed ligesom hidtil skal kunne meddele Separation, henholdsvis Skilsmisse. I nøje Tilslutning hertil mener jeg ogsaa, at den administrative Afgørelse — der paa Grund af Hurtighed, Billighed og Diskretion byder Parterne store Fordele — vil kunne bibeholdes i visse Tilfælde, nemlig hvor Talen alene er om Separation eller Skilsmisse paa Grund af faktisk Adskillelse, naar Parterne selv er enige om at ønske saadan Afgørelse og skriftlig har bekræftet dette Ønske. Det er selvfølgelig, at en meddelt Bevilling lige saa lidt fremtidig som hidtil vil kunne indbringes for Domstolene, undtagen naar der rejses Tvivl om, hvor-

vidt den administrative Myndighed har overskredet sin Kompetence eller er gaaet ud over den Beføjelse, den er bemyndiget til at udøve.

Kapitel XIII indeholder Reglerne om Skifte, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa. Det er kun en Udvikling af Forslagets Formueregler og en vis Tilrettelægning af vore nugældende Skifteregler under de nye Forhold.

Kapitel XIV handler om uskiftet Bo. Regelen er nu den, at Manden, som bliver Enkemand, altid har Ret til at hensidde i uskiftet Bo, Enken derimod ikke, medmindre Manden ved Testamente har tillagt hende en saadan Ret, eller Øvrigheden tillægger hende den. Nu foreslaas der, at Enken skal have den samme Ret til at hensidde i uskiftet Bo, som tidligere har været tillagt Enkemanden, men der foreskrives tillige Regler, som indskrænker den i uskiftet Bo hensiddende Persons Raadighed over Boet, for at han eller hun ikke vilkaarlig skal kunne forringe det til Skade for Arvingerne, over hvis Midler vedkommende i Virkeligheden raader.

Reglerne i Kapitel XV omhandler Indtegning af Ægtepagter. Jeg behøver ikke derom at gøre flere Bemærkninger, end jeg har gjort.

Kapitel XVI indeholder Reglerne om Ægteskabssager, af hvilke den vigtigste er den, at man for at forebygge Skandale og Sladder, som let kan opstaa af Skilsmisse-sager, foreslaar, at disse ex officio skal behandles for lukkede Døre.

Kapitel XVII indeholder bl. a. Bestemmelser om Ægtefællernes indbyrdes Arveret. I Tilfælde af, at der findes Livsarvinger, fikseres den efterlevende Ægtefælles Lod til en Fjerdedel i Stedet for den nugældende Broderlod, der er et alt for indviklet Begreb. Er der ingen Livsarvinger, arver den længst levende Ægtefælle nu en Trediedel. Denne Ret udvides til Halvdelen, saafremt der findes visse nærmere angivne Slægtninge, ellers til hele Formuen, dog med Forbehold af Testationsret for den ene Ægtefælle overfor den anden, hvorved Arveretten altid kan begrænses til en Trediedel af Formuen.

§ 190 foreskriver, at den i § 7 i Lov om Haandværks- og Fabrikdrift af 29. December 1857 hjemlede Adgang til Næringsdrift skal tilkomme alle Kvinder, ogsaa gifte. Nu er Regelen den, at Næringsadkomst kan løses af alle Mænd, gifte og ugifte, og af alle ugifte Kvinder, men ikke af gifte Kvinder. Ved denne Paragraf stilles Hustruen i næringsretlig Henseende